

KHASHOGGI – EN PØLSE I SLAGTETIDEN

Af Asger Aamund, den 26. oktober 2018

Over det meste af verden er medier og politikere gået agurk i forargelse over den saudiarabiske likvidering af journalisten Jamel Khashoggi. I Saudi-Arabien undrer man sig såre. Nu har regimet i årtier fængslet, torteret og myrdet et stort antal dissidenter og kritikere uden at nogen i Vesten har løftet et øjenbryn. Khashoggi var jo ikke engang udlænding, men saudiaraber. Han var bare så uheldig at tabe et håndgemæng med en knoglesav på saudisk territorium, som et konsulat jo er. Så hvad er der at komme efter? Den saudiske regering mener sig i sin gode ret til at straffe Khashoggi efter for godtbefindende, da han både har ytret sig kritisk mod kongehuset og også var kammerat med Det Muslimske Broderskab, som absolut ikke er i kridthuset hos hverken kongen eller kronprinsen. Hvis ikke man som regering har retten til at holde justits blandt sine egne borgere, er man jo ikke en suveræn stat.

Det må man jo nok give Saudi-Arabien ret i et stykke hen ad vejen. Hvis det nu var en dødspatrolje fra Holland eller Norge, der på et konsulat havde myrdet en af sine egne borgere på regeringens ordre, havde forargelsen og fordømmelsen været på sin plads, da der her er tale om to demokratiske mønsterstater. Ingen ville drømme om, at folkestyrede retsstaten kunne finde på at myrde deres egne borgere – endda uden en fair rettergang. Men med Saudi-Arabien kan man ikke vente sig andet end det, der skete på konsulatet i Istanbul. Hvis man ellers har nerver til at læse Amnesty International's løbende rapporter om Saudi-Arabien, vil man hurtigt forstå, at likvideringen af Khashoggi ikke udgør en spektakulær undtagelse i den saudiske retspraksis, men snarere bare var endnu en dag på kontoret.

I Saudi-Arabien har man omvendt bevisbyrde i retsplejen. Man går ud fra, at politiet naturligvis ikke arresterer og fængsler uskyldige mennesker. Så når folk alligevel bliver slæbt for retten, skal de kunne bevise, at de er uskyldige. Det kan således være forbundet med visse vanskeligheder for en voldtaget kvinde at bevise overgrebet, da islamisk lov kræver mandlige vidner, der kan bekræfte hendes forklaring. Hvis ikke de nødvendige vidner materialiserer sig, vil den ulykkelige kvinde i stedet blive tiltalt og dømt for sex uden for ægteskabet. Forude venter så en gang stening.

Saudi-Arabien udfører mellem 150 og 300 dødsstraffe om året, mange af dem ved offentlig halshugning. Dertil kommer et stort antal afhugning af lemmer for banal berigelseskriminalitet. Det kan således koste en hånd at hugge en thebolle henne hos bageren. Retssagerne er ofte hemmelige uden adgang for offentligheden. Den tiltalte har intet retskrav på en forsvarer, og tortur under forhør er mere reglen end undtagelsen. Kongehuset samt Mekka og Medina er centret for den sunni-muslimske bevægelse, som nådesløst forfølger shia-muslimer, kristne og jøder. Dissens og kritik af styret straffes hårdt med døden eller langvarige fængselsstraffe. Demonstrationer er forbudt og straffes hårdt. Kvinder er underlagt en værge eller formynder, hvis anvisninger skal følges til punkt og prikke. Myndighederne kan frit arrestere, fængsle og deportere gæstearbejdere, som er totalt retsløse. Der vanker langvarige straffe eller endda dødsstraf for udøvere af hekseri og trolddomskunst.

Alt dette har de vestlige demokratier vidst og tolereret i årevis uden at denne viden har været en belastning for handelssamkvemet og det hjertelige samarbejde med Saudi-Arabien. Nu gælder det om at finde en grimasse, der kan passe, således at man kan beklage den ulykkelige 'tragedie' på konsulatet i Istanbul uden at der bliver slået for dybe sår i det gode samarbejde. Det er det, der hedder statsræson, der betyder at moral og retfærdighed må vige for interesser.

Hverken USA eller EU vil derfor foretage sig noget, der koster profit og arbejdspladser. Til gengæld kunne vi jo herhjemme lukke nogle af de mest aggressive, salafistiske moskøer styret og finansieret af Saudi-Arabien.

Dette ville vise kronprins Muhamed bin Salman at nok anerkender vi, at han er herre i eget hus, men ikke i vores.